

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 27 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 77

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἑπαρχίαις ..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρομεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Ὅταν ὁ Ράλφος χάριν τῶν ἑορτῶν ἐπέστρεφεν εἰς αὐτὸς, ὅσω καὶ ἡ Ἐδίττη, κατ' ἀρχὰς μὲν εὐρίσκοντο πολὺ στενωχωρημένοι, ἀλλὰ ταχέως παρακάμψαντες τὴν τοιαύτην δύσφορον θέσιν, ἀφίεντο εἰς τὰς φιλόφρονας οἰκειότητας τῶν ἀγγῶν καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν καρδιῶν, ποιοῦντες διεξοδικούς περὶ πάτους ἐν μέσῳ δασῶν καὶ πεδιάδων, ὡς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας· αἱ σύντομοι καὶ βραχεῖαι αὐταὶ ὥραι παρεῖχον εἰς αὐτοὺς ἀνεκφραστον γοητείαν, καὶ ἐμέτρων μετὰ θλιβερᾶς ἀνησυχίας τὰς ἐβδομάδας καὶ τοὺς μῆνας, ὅτινες παρενεβάλλοντο.

Ἐν τῷ μεταξύ αἱ χάριτες καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ ὅποια ἡ ἀνεψιὰ ὑπέσχετο πρὸς τὴν μᾶμην, δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰς προσδοκίας ταύτης. Ὡς ἐκ τῶν πρὸς τὴν Βέρθαν ὑποχωρήσεων τῆς γραιῆς κυρίας, ἡ πρὸς ἐκείνην ἐξουσία ταύτης ἐξεμηδενίσθη, τεθείσης ὡς ἀρχῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς νέας. Ἡ μᾶμμη εὕρισκε χιλιάς προφάσεις διὰ νὰ αὐταπατάται, παροῶσα τὰ μεγάλα ἐλαττώματα καὶ τὰς μεγάλας ἰδιοτροπίας τῆς Βέρθας, ὑπερφηνευομένη μάλιστα διὰ τὸ ζωηρόν, τὸ πνευματώδες, τὸ σαρκαστικόν καὶ τὸ δηκτικόν τοῦ χαρακτήρος τῆς.

— Ὅταν ἡ ἀνεψιὰ μου ἐραστή, ὁ ἔρωσ ἐκείνος ἐστὶν μέγα πάθος, ἔλεγε πάντοτε ἡ γραιῆ κυρία.

Ἡ Ἐδίττη ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ συχναῖε παρὰ τῇ παιδικῇ τῆς φίλῃ, ἀναγκαζομένη πολλάκις τρόπους σκληροῦς νὰ ὑπομένῃ, σπανίως δὲ γλυκεῖς. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν

ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἡ εὐπροσήγορος κόρη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ράλφου;

Ἄν καὶ ἡ Ἐδίττη ἀπροθύμως μετέβαινε συχνάκις εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ μήτηρ τῆς πρὸς τοῦτο τὴν παρώτρυνε, συχνότερον ὅμως παρὰ ταύτης ἀπεστέλλετο κατόπιν τῆς ἀφίξεως ὠραίου τινὸς νέου, Τασίλλου καλουμένου, υἱοῦ ἐμποροῦ τινός, ἐλθόντος λόγῳ μὲν ὅπως ἐπισκεφθῆ φίλον τινὰ τοῦ πατρός του, πράγματι δὲ, ὅπως ἐλέγετο, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ πλουσίαν σύζυγον. Τῷ εἶχεν ὑποδειχθῆ ἡ Βέρθα ὡς μία τῶν καλλίστων, καὶ, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν εἶδε τοὺς μέλανας καὶ σπινθηροβόλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, διενόηθη ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ ἐραστή αὐτῆς. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βέρθαν παρήγαγεν ἐντύπωσιν τινὰ τὸ εὐχαρι τοῦ Τασίλλου, καὶ μολονότι εἰδείκνυεν ὅτι περιεπαίξε τὴν ἐπιτετηδευμένην κομψότητα τοῦ νέου, ἐπωφελεῖτο οὐχ ἦττον πάσης εὐκαιρίας, ὅπως ἴδῃ αὐτόν, καὶ συναντῶμενον τὸ πρόσωπον τῆς κόρης ἠρυσθία.

Ἡ παρουσία τοῦ Τασίλλου εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὸν νοῦν τῆς μητρός τῆς Ἐδίττης ἰδέας καὶ σχέδια· καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἡ θυγατὴρ τῆς δὲν ἦτο πάντῃ ἀσχημος, ἤρχισε περὶ πολλοῦ νὰ ποιῆται τὸν καλλωπισμὸν τῆς, εἰς τρόπον ὅστε νὰ καταφαίνηται ἡ φυσικὴ χάρις καὶ κομψότης τῆς νέας, ἥτις μὴ ὑποπευθεῖσα τοὺς κρυφίους διαλογισμούς τῆς μητρός ἐδέχετο νὰ μεταβαίη σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τῆς Βέρθας. Ἐκεῖ ὅμως συχνάκις εὐρίσκετο εἰς ἀνησυχίαν, διότι πολλάκις ὁ Τασίλλος, ὁστις ἀπὸ τινος εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν φίλην τῆς, παρέτῃρει αὐτὴν μετ' ἀσυνήθους ἐπιμονῆς. Ἐσπέραν τινὰ ἤκουσε τοῦ Τασίλλου κρυφίως ζητοῦντος ἀπὸ τὴν Βέρθαν πληροφορίας τινὰς περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνόησεν ὅτι παρίστατο ὡς κόρη, ἥς ἡ μήτηρ ἐνεκεν ἀνεπαρκείας τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀπέστελλεν αὐ-

τὴν ἄλλοτε εἰς τὸν ἕνα, ἄλλοτε εἰς τὸν ἄλλον γνῶριμον, ἵνα ζητήσῃ τροφήν, ἀναμένουσα τὴν κατάλληλον ἡλικίαν, ὅπως εἰσαγάγῃ τὴν κόρην εἰς τι μοναστήριον.

— Δυστυχῆς κόρη! ἀνέκραξεν ὁ Τασίλλος, παρατηρῶν αὐτὴν μετ' ἐκφράσεως συμπαθείας καὶ τρυφερότητος.

Ἡ Ἐδίττη ἐνόησε τὴν ἐκφρασὴν ταύτην, ἥτις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ δακρύσῃ, καὶ ὅτε μόλις τῇ ἐδόθη εὐκαιρία, ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς τὰς δηκτικὰς ἐκείνας λέξεις, δι' ὧν τοσοῦτω σπληνῶς εἶχον πειράξει αὐτὴν.

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ με παρακινήσῃς νὰ μεταβῶ ἐκεῖ... Ἐ;

Ἡ μήτηρ ὅμως δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης, ἐσυμβούλευσεν αὐτὴ ὑπομονή, καὶ νὰ μὴ δώσῃ σπουδαιότητα εἰς τινὰς ἀναξίους ὑπαιγιμούς ἐκφερομένους ἀπὸ κακόβουλα στόματα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἐδίττης ἀπῆλθε καὶ ὁ Τασίλλος, ἡ δὲ Βέρθα μείνασα μόνῃ ἐπλησίασεν εἰς κάτοπτρόν τι, καὶ βλέπουσα ἐν αὐτῷ τοὺς κατοπτριζομένους τοῦ προσώπου τῆς χαρακτήρας, σχεδὸν μηχανικῶς ὑπετονθόρῃσε λέξεις τινὰς, ἀπόρριον ἰδέας τινὸς κατεχούσης τὴν κεφαλὴν αὐτῆς:

— Δοκίμῳ εἰμὶ κακῇ γόησσο... ἡ γλῶσσά μου εἶναι ἠκονημένη δίκην ξυροῦ... ὁ χαρακτήρ μου ἔχει τι τὸ ἀλαζονικόν καὶ τὸ ὑπερήφανον τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐπιμονῆς... τὸναντίον ἡ Ἐδίττη εἶναι ὠραία, πρὸς ὡς πρόβατον, καὶ εἶναι τὸσω ἀνόητος, ὥστε νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν χαρὰν ἐν μέσῳ οὐ ἀσδήποτε ἀπαθείας... δυστυχῆς κόρη!... καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ φθονῶ τὴν ξανθὴν βοστρυχώδη κόμην τῆς, ἐνῶ ἡ ἰδική μου εἶναι μέλαινα καὶ τραχεῖα ὡς ἡ τοῦ ἴππου... ἄλλως αὕτη παρ' ὅλων ἀγαπᾶται, διότι ἀδιαιπίτως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς πλανᾶται τὸ ναί, ἐνῶ ἐγὼ παντοτε λέγω: ὄχι, ὄχι, ὄχι...